

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: D. T. , nar. X., e.č. X
státní příslušnost R.U.
posledně pobytem v ČR: X

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2025, č. j. OAM-1115/ZA-ZA11-D02-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. S.

13/2025

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Současně žalovaný rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublinské nařízení“), je Slovenská republika (dále též „Slovensko“).

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v žalobě namítal, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, a že v předcházejícím řízení byl zkrácen na svých právech. Žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci (§ 50 odstavec 2 a 3 správního řádu), nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí (§ 60 odstavec 3 správního řádu) a nedostatečně odůvodnil nevyužití článku 17 dublinského nařízení s ohledem na vazbu žalobce na území ČR. V ČR žijí a pracují dva bratři žalobce, jeden z nich se svou rodinou. Toto zázemí by usnadnilo žalobci integraci a po vypršení 6 měsíců od podání žádosti o mezinárodní ochranu by mohl přes bratry získat práci. Na Slovensku žalobce nikdy nebyl a nikoho z rodiny tam nemá. Slovenské vízum si vyřídil proto, že bylo možné jej získat rychleji. O existenci dublinského systému nevěděl, jinak by se snažil o získání českého víza.
3. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný v podaném vyjádření popřel oprávněnost žalobních námitek s tím, že neprokazují, že by správní orgán porušil správní řád nebo dublinské nařízení a následně vydal nezákonné nebo nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. V tomto dále odkázal na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí.
 5. V posuzované věci nebylo naplněno žádné z kritérií dublinského nařízení, které by určilo příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce byl držitelem víza č. X vydaného Slovenskou republikou dne 30. 9. 2025.
 6. Žalovaný odeslal dne 15. 10. 2025 slovenské straně žádost o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a dne 23. 10. 2025 obdržel informaci, že Slovensko svou příslušnost k posouzení této žádosti uznalo. Napadené rozhodnutí je opřeno o dublinské nařízení, vychází z dostatečně zjištěného stavu věci a splňuje i další podmínku uvedenou v článku 3 odstavec 2 dublinského nařízení s tím, že v případě Slovenska neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů, jež s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU.
 7. Pokud jde o tvrzené nedostatečné posouzení článku 17 dublinského nařízení, pak na jeho použití není právní nárok a z citovaného nařízení neplyne ani povinnost správního orgánu
- Shodu s prvopisem potvrzuje: M. S.

13/2025

jeho nevyužití odůvodňovat. Jedná se o výjimku ze závazných kritérií pro určení příslušnosti státu a užití tohoto ustanovení je výlučně věcí uvážení členského státu, nikoliv oprávněním žadatele o mezinárodní ochranu. Pokud tento procesní postup správní orgány nezvolí a postupují dle standardních pravidel, nemají povinnost tento svůj postup odůvodňovat. Jedná se o postup v souladu s judikaturou správních soudů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2016, č.j. 2 Azs 113/2016-26, usnesení NSS ze dne 28. 7. 2016, č.j. 9 Azs 118/2016-36, nebo rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2015, č.j. 49 Az 18/2015- 48). Ani v případě, že by měl jmenovaný na území ČR přítelkyni, nevedla by podle žalovaného tato skutečnost k nutnosti postupu podle článku 17 dublinského nařízení.

8. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Postup v řízení

9. Žalobce současně s podáním žaloby navrhl soudu, aby žalobě přiznal odkladný účinek. Krajský soud o tomto návrhu rozhodl usnesením ze dne 15. 12. 2025 tak, že návrh žalobce na přiznání odkladného účinku zamítl (v právní moci dne 23. 12. 2025).

V. Posouzení věci krajským soudem

10. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k § 32 odst. 9 zákona o azylu (zohlednění případných nových důležitých okolností) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
11. Soud nejprve ověřil skutková zjištění ze správního spisu. Z údajů poskytnutých žalobcem k žádosti vyplynulo, že z vlasti vycestoval letecky dne 7. 11. 2024, z Taškentu přes Istanbul do Prahy, a dále pokračoval autobusem na Slovensko, kde setrval do 1. 10. 2025, kdy přicestoval zpět do ČR. Žalobce je zdravý, léky neužívá. Jako důvod podané žádosti o mezinárodní ochranu žalobce označil to, že má ve vlasti dluhy, jeho otec nepracuje a matka pracuje v mateřské školce. Sestra se musí vdát a na to potřebuje žalobce vydělat peníze. Totožnost a státní příslušnost prokázal žalobce cestovním dokladem Republiky Uzbekistán platným do 15. 9. 2031. V průběhu pohovoru byl žalobce poučen o dublinském řízení s tím, že v jeho případě bude odeslána žádost na Slovensko o jeho převzetí na území z důvodu držení slovenského víza. Žalobce k tomu uvedl, že na Slovensku nikoho nezná a v ČR má příbuzné. Na území se nechce nacházet nelegálně. Příbuzní mu poradili, aby v ČR požádal o mezinárodní ochranu. České vízum si nevyřídil, protože jeho vyřízení trvá déle než slovenské. Neměl čas čekat. Pokud by však věděl, jaké problémy ho čekají, požádal by raději o české vízum. Na Slovensku neměl žádné potíže se správními orgány. Případné rozhodnutí o přemístění na Slovensko bude respektovat.
12. V souladu s § 36 odstavec 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), byla žalobci dána možnost dne 31. 10. 2025 seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout další podklady. Žalobce této možnosti využil.

13/2025

Sdělil, že na Slovensku nedostal zaplacen za práci. V ČR má známé, kteří mu pomáhají s jídlem, ubytováním a v nemoci.

13. Žalovaný správní orgán postupoval ve správním řízení plně v souladu s dublinským nařízením. Podle čl. 3 odst. 1 dublinského nařízení žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. dublinského nařízení. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána (čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení).
14. Žalovaný tedy nejdříve zkoumal, zda je vůbec ve smyslu uvedeného dublinského nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. V souladu s čl. 7 dublinského nařízení přistoupil k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení předmětné žádosti. Podle čl. 7 odst. 1 dublinského nařízení se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena.
15. Čl. 8 dublinského nařízení nelze v případě žalobce aplikovat, neboť žalobce je co by žadatel o udělení mezinárodní ochrany osobou zletilou. V případě žalobce není aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 9 dublinského nařízení, protože jak vyplývá z žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, na území členských států EU nepobývají žádní členové jeho rodiny požívající mezinárodní ochrany. V případě žalobce není aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 10 dublinského nařízení, neboť ze samotné žádosti žalobce vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní členové rodiny žalobce, kteří by na území členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu, a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé. Obdobně není v případě žalobce aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 11 dublinského nařízení, neboť z podané žádosti o mezinárodní ochranu žalobce vyplývá, že na území členských států EU nepožádalo o mezinárodní ochranu současně nebo brzy po sobě několik rodinných příslušníků žalobce nebo svobodných nezletilých sourozenců, o jejichž žádostech by mělo řízení probíhat společně (aby uplatněním jednotlivých kritérií nedošlo k jejich oddělení). Na území členských států EU nepobývají žádní takoví rodinní příslušníci žalobce nebo svobodní nezletilí sourozenci.
16. Podle článku 12 odst. 2 dublinského nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil.
17. Podle čl. 12 odst. 4 dublinského nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než 6 měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3 tohoto článku, dokud žadatel neopustil území členských států.
18. V případě žalobce bylo nezbytné aplikovat právě kritérium uvedené v článku 12 odst. 4 dublinského nařízení ve spojení s čl. 12 odst. 2 dublinského nařízení, neboť z informací získaných v průběhu správního řízení a z informací uvedených v cestovním dokladu žalobce bylo zjištěno, že žalobce byl držitelem víza č. X vydaného Slovenskou republikou s platností do dne 30. 9. 2025. Žádost o mezinárodní ochranu přitom podal v ČR dne 1. 10. 2025.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. S.

13/2025

Z uvedeného je zřejmé, že žalobce přicestoval na slovenské vízum, jehož platnost skončila před méně než 6 měsíci. Žalobce dosud neopustil území členských států EU.

19. Na základě shora uvedených zjištění je tak příslušným státem k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany Slovenská republika. Z tohoto důvodu žalovaný požádal dne 15. 10. 2025 Slovensko o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v ČR dne 1. 10. 2025. Dne 23. 10. 2025 obdržel správní orgán informaci o tom, že Slovensko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
20. Žalovaný se správně zabýval dále skutečností, zda v případě Slovenska existují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V uvedené souvislosti žalovaný vycházel především z dokumentu Informace OAMP Slovensko, azylový systém ze dne 22. 11. 2024. Na podkladě shromážděných informací soud přisvědčil žalovanému, že v souladu s dublinským nařízením je Slovensko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Ze zajištěných podkladů vyplývá, že azylové řízení na Slovensku netrpí systematickými nedostatky a podmínky přijetí žadatelů jsou standardní. Bližší informace jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí a v předmětném dokumentu, jenž je součástí správního spisu. Shora citovaná Informace OAMP popisuje mimo jiné průběh řízení na Slovensku, kompetentní orgány řešící azylové žádosti, právní základ azylového systému, poskytování právní pomoci žadatelům, možnosti podání odvolání, ubytování v azylových střediscích, přijímací podmínky, situaci dublinských navrátilců a další.
21. V rámci svých tvrzení v průběhu pohovoru, ale i v průběhu celého správního řízení a následného soudního řízení, žalobce neuvedl jakoukoliv negativní skutečnost, která by mu bránila vrátit se na Slovensko. Přemístění žalobce na Slovensko tedy nebrání žádné relevantní okolnosti či zjištění.
22. Na úrovni EU (jejích výkonných orgánů, Soudního dvora EU, ESLP) nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu na Slovensku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu na Slovensko. Slovensko je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Slovensko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Slovensko je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu členskými státy EU. Žalobci tedy nehrozí na Slovensku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.
23. Systém azylového řízení, včetně odvolacích postupů byl popsán v Informaci OAMP ze dne 22. 11. 2024. Žalobce ve správním řízení ani v žalobě nijak nezpochybnil kvalitu slovenského

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. S.

13/2025

azylového řízení. Soud ani žalovaný ve správním řízení rovněž neshledali pochybnosti o kvalitě slovenského azylového řízení.

24. Nad rámec uvedeného soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 9. 5. 2018, č.j. 9 Azs 17/2018-28, z něžž mimo jiné vyplývá, že v případě většiny členských zemí EU nelze říci, že by zřejmě trpěly systémovými nedostatky, a proto stačí jen obecná úvaha. V případě tohoto státu platí zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy nad dodržováním lidských práv v jednotlivých členských státech EU. Uvedené závěry se žalobci v podané žalobě nepodařilo vyvrátit.
25. Také z rozsudku NSS ze dne 7. 8. 2018, č.j. 6 Azs 117/2018-26, vyplývá, že při uplatňování unijního práva mohou být členské státy povinny předpokládat dodržování základních práv ze strany ostatních členských států, tzn. nemohou od jiného členského státu požadovat vyšší úroveň ochrany základních práv, než jakou zaručuje unijní právo, a nemohou ani ověřovat, až na nějaké výjimky, zda jiný členský stát skutečně dodržel v konkrétním případě základní práva zaručená EU.
26. Soud ještě doplňuje, že z provedeného pohovoru se žalobcem vyplynulo, že na Slovensku neměl nikdy žádné problémy. O jakýchkoliv obavách z pronásledování na Slovensku se tedy žalobce nezmínil. Žalovaný poskytl žalobci dostatečný prostor pro to, aby sdělil veškeré důvody, pro které by nemohl na Slovensko odcestovat. Žalobce jen uvedl, že na Slovensku nikoho nemá, v ČR má příbuzné a známé, kteří mu usnadní integraci a po 6 měsících umožní získat práci, když si potřebuje vydělat na dluhy a na svatbu sestry. To však nemůže být relevantním důvodem pro nepřemístění žalobce v souladu s dublinským nařízením. Jiné důvody, které by žalobci bránily ve vycestování na Slovensko, již žalobce neuvedl. Pokud se pak žalobce v žalobě dovolával údajného nedostatečného zjištění skutkového stavu, neopatrnosti dostatečného podkladů a nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí, pak tyto obecné námitky nijak v žalobě nekonkretizoval. Neuvedl, v jakém směru měla být posuzována jeho věc nedostatečně a ani jaké konkrétní nedostatky má odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce se v žalobě omezil jen na blíže neupřesněná a nepodložená tvrzení o údajných pochybeních na straně žalovaného. K těmto obecným tvrzením se může správní soud vyjádřit opět jen v obecné rovině tak, že shledává uváděné námitky nedůvodnými a postup správního orgánu za souladný s právními předpisy.
27. Žádost žalobce o mezinárodní ochranu tedy bude teprve meritorně přezkoumána na Slovensku, tj. v souladu s dublinským nařízením státem k tomu příslušným. I z tohoto důvodu nelze označit odůvodnění napadeného rozhodnutí za nedostatečné a nepřezkoumatelné, resp. postup žalovaného za nezákonný. Míra konkrétnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí v podstatě odpovídá míře konkrétnosti žalobcem sdělených důvodů a obav.
28. V uvedené souvislosti lze dále odkázat na rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2017, č.j. 6 Azs 324/2016-38, v němž bylo mimo jiné uvedeno, že „tzv. *Dublinský systém stojí na předpokladu, že se s žadatelem o mezinárodní ochranu bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoliv členském státě (srov. bod 10 preambule Dublinského nařízení). Vzhledem k pokročilé harmonizaci azylového práva v EU lze pak tento předpoklad označit za oprávněný. V konečném důsledku by neměl být rozdíl v tom, zda o žádosti o mezinárodní ochranu bude rozhodovat ČR nebo Rakousko (či jakýkoliv jiný členský stát). V případě nepříznivého rozhodnutí má neúspěšný*

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. S.

13/2025

žadatel možnost obrátit se na soud se žádostí o přezkum, což je zaručeno ve všech členských státech EU.“

29. V souvislosti s uplatněnými žalobními námitkami soud ještě poukazuje na to, že žalobce měl v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), možnost se ve správním řízení seznámit s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout další podklady rozhodnutí. Žalobce jen zopakoval to, co již uvedl při předchozím pohovoru, a žádné další podklady k doplnění skutkových zjištění nenavrhoval. Lze konstatovat, že žalobci byl dán ve správním řízení široký prostor pro uplatnění jeho práv, nicméně po dobu celého správního řízení (a ani v následném řízení soudním) žalobce neuvedl žádný relevantní důvod, pro který by nemohl být přemístěn na Slovensko za účelem posouzení jeho žádosti.
30. Podle čl. 17 dublinského nařízení se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.
31. Čl. 17 dublinského nařízení zakotvuje pouze diskreční oprávnění členského státu EU, na jehož použití není právní nárok. V této souvislosti žalovaný zjistil a hodnotil, že žalobce je zletilý, svobodný, bezdětný, samostatný, nepotýká se s žádným zdravotním omezením a není osobou závislou na pomoci druhých. Prostředky k pokrytí svých životních potřeb je schopen si obstarat vlastními silami. V ČR nevyužívá možnosti azylového tábora. Příbuzní mu mohou finančně pomáhat i na Slovensku. Žalobce neuvedl žádné azylové významné důvody, pro které přicestoval právě do ČR, a ani relevantní námitky proti pobytu a řízení o udělení mezinárodní ochrany na Slovensku. Bude tam mít zajištěno ubytování a bude moci čerpat výhody z další přijímací pomoci. Azylové řízení přitom není instrumentem pro zvýšení osobního komfortu žadatelů. Žalobce uváděl, že slovenské vízum si obstaral z důvodu, že bylo vydáno rychle, a že o mezinárodní ochranu požádal za účelem legalizace svého pobytu, a také za účelem výdělků peněz. Na Slovensku přitom může mít také přístup na pracovní trh. Ve věci tedy nebyl zcela po právu shledán žádný důvod pro aplikaci čl. 17 dublinského nařízení. Soud přisvědčil správnosti postupu žalovaného, který nepřevzal odpovědnost za žádost žalobce o mezinárodní ochranu, k jejímuž posouzení je příslušný jiný členský stát EU podle závazných unijních kritérií.
32. Podle článku 18 dublinského nařízení je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu povinen převzít žadatele, jenž podal žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, a dokončit posouzení jeho žádosti. V posuzované věci je tedy Slovensko povinno převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zcela podle standardních postupů platných v EU.
33. Soud k věci uvádí, že napadené rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností, nezákonností a je věcně správné. Žalobcem uplatněné námitky nezpochybnilly závěry žalovaného. Napadené rozhodnutí bylo ve vztahu k případu žalobce dostatečně odůvodněno, žalovaný zjistil dostatečně skutkový stav, přitom vycházel z podkladů, s nimiž se měl možnost žalobce seznámit, vyjádřit se k nim, případně navrhnout jejich doplnění. Doplnění žalobce nenavrhoval.
34. Ze shora uvedených důvodů se krajský soud ztotožnil s postupem žalovaného i s jeho závěry o nepřípustnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané na území ČR ve

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. S.

smyslu § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, protože k posouzení této žádosti je příslušný jiný členský stát EU. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřijatelnou, správní řízení o této žádosti se v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví, což v této věci žalovaný správně učinil. Ačkoliv je řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v jednom členském státě zastaveno (bylo třeba jej formálně ukončit), nejde o rozhodnutí věcné, neboť případné právo žalobce na azyl bude dále posuzováno před orgány jiného (příslušného) státu.

V. Závěr a náklady řízení

35. Soud neshledal uplatněné žalobní body důvodnými a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
36. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti (jejich přiznání nepožadoval), proto mu nebyla náhrada nákladů řízení přiznána (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 12. ledna 2026

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

